

Det finns inga genvägar till löfteslandet, alla har vi en ökenvandring att göra - Pass 1

Pass 1

Innehåll

- Vi har mycket att lära från judarnas historia
- Slavar i Egypten
- Fariséernas surdeg
- Farao sätter efter judarna
- Vandringen efter Röda havet
- Vår helgelse i "öknen"

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Ett inledande ord till dig som...

Om du varit med i något sammanhang, en rörelse eller en församling där det florerar villoläror, eller att det har varit ett auktoritärt eller osunt sammanhang på något sätt, så tänk på detta – för din egen skull:

Varva ner. Ta det lugnt. Sluta jaga. Slå dig ner och vila i den "trons vila" som Jesus vill ge till dig. Gud vet vad du behöver och vad du **inte** behöver. Du har den Helige Ande till din hjälp, han som kallas för "Hjälparen" och du skall inte hjälpa

Hjälparen. Det är HAN som skall hjälpa dig, inte tvärtom! Därför behöver du egentligen ingen undervisning om hur den Helige Ande kan vara till din hjälp. Han hjälper dig när det behövs. Han **vet** när det behövs. Men det kommer inte alltid vara på det sätt du tror. Många gånger lär vi oss saker genom motgångar och lidande. DET är den kristnes ökenvandring – eller ”den kristnes universitet” som någon har kallat det.

Och vi får inte tro att Gud är som vi eller tänker som vi. Jag tror tyvärr att många kristna projicerar **sina** tankar på Gud, **sina** synsätt, **sina** åsikter, **sina** känslor, osv.

Och det är inte våra erfarenheter eller känslor som skall definiera hurdan den kristna tron skall vara, det är Gud och hans Ord! Och Gud är väldigt annorlunda oss.

- För det första är Gud helig. Det betyder att det finns ingen synd i honom, det finns ingen ondska i Gud.

Men vi människor dras alla med en syndanatur och med synd, även efter att vi blivit kristna och pånyttfödda. Vi blir **aldrig** perfekta i denna tidsålder, det måste vi förlika oss med. Det väntar en – som jag kallar det – ”sista omskärelse” för alla oss kristna. Det skall jag prata mer om senare.

- Sedan är Gud allsmäktig. Det är ju evinnerligt mycket mer än vad vi förmår. Gud kan göra både enormt små saker och enormt stora saker. Men utan honom kan vi **ingenting** göra, sa Jesus (Joh 15:5).
- Gud är också evig; för Gud finns ingen tid.

Men vi är just nu inga evighetsvarelser, och vi är oerhört uppbundna av tiden.

Livet här och nu är dessutom enormt kort, det inser man när man kommit upp i pensionsåldern, som jag. Det gick väldigt fort hit. Lite för fort faktiskt.

- Gud är kärlek. Han ÄR kärlek! Detta är inte samma kärlek som vi kan ha. Guds kärlek är **agape**-kärlek. Guds agape är en förbehållslös, självutgivande, icke-beräknande kärlek som inte söker sitt eget bästa. Det ser vi ju tydligt i Jesu offer på korset för oss, för just oss.

Vår kärlek är inte på det sättet, den är vanligen beräknande. Men vi kan få

del av Guds agape-kärlek genom hans Helige Ande, och kanalisera den till andra sedan – i bästa fall.

- Gud är **inte** snäll, för det är ett ganska lamt ord med ett osäkert innehåll. Gud är istället barmhärtig, god, nådefull och trofast, och det är så klart en del i hans agape-kärlek.

Detta finns inte hos oss naturligt.

Så vi skall inte projicera våra tankar, synsätt, åsikter eller känslor på Gud. Men vi kan så klart prata med honom om sådana saker. Och vi skall lära känna honom genom hans Ord, Bibeln. Det är den viktigaste uppgiften vi har här och nu. Ju mer vi umgås med Gud, ju mer kan vi få sprida vidare hans ljus och kärlek till andra.

Så att läsa Bibeln är oerhört viktigt om vi vill lära känna Gud/Jesus mer och mer och bli allt mer lika Jesus. Och jag vågar säga detta: att vill vi inte lyssna till vad Gud har att säga oss via Bibeln, då skall vi nog inte förvänta oss att han talar till oss på andra sätt. Bibeln är vårt dagliga "manna", och det finns ingen ersättning för detta manna. Det finns dessutom dåligt manna att se upp för. Det kan stå "manna" på det men ändå inte vara rätt!

Vi har mycket att lära från judarnas ökenvandring

Jag skall nämna att jag har tagit alla bibelord från Svenska Folkbibeln 2015 om jag inte skriver något annat. Jag själv kommer att gå över mer och mer till Reformationsbibeln när den kommer som helbibel i juni 2026. Då skall jag börja läsa den parallellt. Det blir mer information om Reformationsbibeln i pass 6.

Vad finns det då att lära från det judiska folkets ökenvandring? Jo, det är helt klart enormt mycket. Och det jag skall ta upp här blir bara som att skrapa lite på ytan av allt som finns att gräva fram ur Moseböckerna.

När det gäller judarnas ökenvandring så börjar berättelsen i Andra Moseboken och håller på ända till slutet av Femte och alltså sista Moseboken. Jag skall främst göra nerstick i Andra till och med Femte Moseboken, och så lite från början på Josuas bok. Det allra första året av judarnas tid i öknen sträcker sig ända in i Fjärde Moseboken.

Många tänker säkert så här om dessa bibelböcker: men usch så trist och torrt med alla dessa lagar, bud, regler, offer, folkräkningar och krig!. Men det döljer sig ett helt annat budskap i faktiskt alla Moseböckerna. Vi skall se vad Jesus sa om

detta:

Joh 5:46: "Hade ni trott Mose skulle ni tro på mig, **för det var om mig han skrev.**"

Lite konstigt kan man tycka att detta är, för Jesus Kristus nämns inte där en enda gång. Men Jesus bredde på ytterligare:

Luk 24:44-45: "Detta är vad jag sade till er medan jag ännu var hos er: Allt måste uppfyllas **som är skrivet om mig i Mose lag**, profeterna och psalmerna. Sedan öppnade han deras sinnen så att de förstod Skrifterna."

Om man läser Moseböckerna lite flyktigt, bara som historia, då ser man så klart inte detta som Jesus talade om. Men det döljer sig alltså budskap om Jesus i texterna, och även i de övriga texterna i Gamla testamentet (GT). Och eftersom evangeliet handlar om Jesus så har vi i Moseböckerna där ett budskap till oss, som utgör olika delar av evangeliet. Och från detta kan vi lära oss hur det kristna livet är tänkt att gestalta sig, hur det skall vara, hur det kommer att bli, osv.

Som du ser i sista meningen i bibelordet från Lukas, så måste Jesus öppna våra sinnen så att vi kan se detta. Vi kan alltså be Jesus om att han skall göra det här med oss. Paulus skrev så här om dem som **inte** ville omvända sig:

2 Kor 3:14-16: "Men deras sinnen blev förhårdade. Än i dag är samma slöja kvar när de läser det gamla förbundets skrifter, och den lyfts inte bort, först i Kristus försvinner den. Ja, än i dag ligger en slöja över deras hjärtan när de läser Mose. **Men när någon omvänder sig till Herren tas slöjan bort.**"

Vi kan även väga in detta bibelord:

Matt 18:3: "Jag [Jesus] säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket [löfteslandet]."

Det gäller alltså att omvända sig, **bort** från lagiskheten och **till** Jesus och

evangeliets erbjudande om barnskap.

Det är alltså så här, att judarnas hela historia i Gamla testamentet inte enbart är historia utan utgör även profetiska bilder för Jesus, evangeliet och det kristna livet – OM man vill leva så som Gud har tänkt det för oss, vill säga. Det är vad jag skall sätta fokus på i denna text. Särskilt är det så med judarnas uttåg ur Egypten, med deras vandring genom Röda havet, vandringen genom öknen och sedan intåget i löfteslandet. Löfteslandet står då som en bild för det eviga liv som varje sann kristen redan här och nu liksom har insatt på sitt "andliga konto". Jesus sa ju så här:

Joh 6:47: "Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som **tror på mig HAR** evigt liv." *Reformationsbibeln*

Så mycket av det som hände där i öknen är alltså profetiska bilder för hur vi kristna skall leva – och inte leva. Mycket är varningar. Paulus skrev några ord om detta som jag tycker är vägledande:

1 Kor 10:11: "Det som hände dem [judarna på GT:s tid] är exempel, och det skrevs ner för att **varna** oss som har världens slut inpå oss."

För den som blivit en sann kristen finns alltså en nödvändig ökenvandring att göra. Vi kan även kalla detta för helgelsen, eller ökenskolan. Denna vandring har en tydlig början, precis som judarnas start. Den har också ett tydligt slut, och det finns inga genvägar förbi denna ökenvandring - OM vi vill tillhöra Gud och leva efter hans vilja.

Startskottet för judarnas ökenvandring var när allt förstfött, både bland människor och djur, dog i Egypten – förutom bland judarna. Judarna slaktade ett lamm och strök lammets blod på sina dörrposter för att döden skulle *gå förbi* deras hem. Detta var den första påsken, och ordet "påsk" betyder ju just "gå förbi"; döden gick förbi. Det offerlamm som de slaktade före sitt uttåg ur Egypten är som du säkert vet en bild för Jesus och hans korsfästelse. **Så starten för ALLA kristnas vandring sker vid Jesu kors, där man lägger ner sitt eget liv och tar emot hans blod som försoning med Gud och som beskydd mot att gå evigt förlorad!**

Under judarnas ökenvandring försåg Gud dem med allt vad de behövde. Under **vår** ökenvandring kommer Gud att förse **oss** med allt det vi behöver för att vår vandring skall fungera. Judarna fick manna. Vi får den andliga mat vi behöver om vi läser Bibeln, utan att vi behöver jaga efter den. Att knalla på i vardagen i trofasthet till Gud och förtröstan på att han förser oss med det nödvändiga under vår ökenvandring, det är att "vandra i Anden" – som Paulus skrev om (Gal 5:16). Eller som Jesus sa: "Bekymra er alltså inte för morgondagen" (Matt 6:34).

MEN! många kristna vill inte vara med om denna ökenvandring, man vill istället susa fram på snabba hästar, man vill gå förbi öknen, flyga över den eller vända tillbaka till "Egypten". Många drar iväg till sådant som vi kanske kan kalla för "andliga snabbmatsrestauranger" och kanske stannar där i flera år. Där serveras inte det äkta mannat, istället blir det onyttig mat, för mycket socker, fett och kalorier, farliga tillsatser, som man kan bli både andligt sjuk, döv och blind av.

Andra vill ha det knastertorrt, och det är de hårda grabbarna. De tolkar öknen helt ordagrant och söker det torra; de gör som Sven Reichmann sa: de lägger krossat glas i filmjölken och småspik i sängen för att vara riktigt, riktigt andliga! Det här är *mystikerna* som tror att man kommer närmare Gud genom olika sorters gärningar, askes och späkningar. En del tror t.o.m. att Gud finns att hitta inom oss själva, men där finns egentligen inget sant gott. Jesus sa ju så här om det:

Mark 7:21-23: "**Inifrån, från människornas hjärtan**, kommer de onda tankarna: sexuell omoral, stöld, mord, äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, orgier, avund, hädelse, högmod och dårskap. Allt detta onda kommer inifrån och gör människan oren."

Så vill man vara en sann kristen måste man räkna med en ökenvandring, men självklart kommer vi under den vandringen även att få vara med om att besöka bergstoppar där vi upplever Gud närmare än någonsin. Och vi kommer även få vara med om att Gud gör under i våra liv och andras liv under vår vandring. Men vandringen går inte ut på att det ständig skall ske under; tecken och under tillhör det extraordinära. Det ser vi även i judarnas ökenvandring. Många under finns beskrivna i Moseböckerna, och kom då ihåg att de var i öknen i 40 år. Det är 14600 dagar! Om vi glömmer det under att mannat kom 6 dagar i veckan, så skedde det säkert inte under varje dag. Och manna kan även vi få varje dag, sju dagar i veckan om vi vill det, via vår bibelläsning. Det kanske vi kan se som ett under – eller som något underbart.

Nu skall vi titta lite närmare på judarnas uttåg och ökenvandring. Det blir lite nerslag på olika platser och i händelser där jag tänker att vi kanske kan lära oss något om det kristna livet.

Profetiska bilder

Det judiska folkets uttåg ur Egypten med ökenvandringen och allt vad den innebar, det är alltså inte bara historia, utan det är även profetiska bilder för det kristna livet. Jag tar detta bibelord en gång till som säger oss något om det här:

1 Kor 10:11: "Det som hände dem är **exempel**, och det skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss."

Det grekiska ordet här för "exempel" är *typikós* och det kan även översättas med *mönster*, eller *bild*, eller *intryck*. Så i David Hedegårds översättning av NT står det därför så här:

1 Kor 10:11: "**Allt detta** som hände med dem hade **en förebildande betydelse** och blev nedtecknat i Skriften till varning för oss som lever i de yttersta tiderna."

"En förebildande betydelse" är en mycket bra översättning. I vers 1 i samma kapitel refererar Paulus till ökenvandringen och skrev att "*alla blev de döpta i molnskyn och havet till gemenskap med Mose*". I detta är Mose en förebild till Jesus. Så Paulus relaterade sin undervisning till judarnas historia, och då kan även vi frimodigt göra det.

Slavar i Egypten

Om vi begrundar judarnas fångenskap och slaveri i Egypten, då kan vi se det som en bild för människans liv utan Gud. Det är ett liv i slaveri under begär och synd, som triggas av alla frestelser som världen så generöst erbjuder oss.

Men efter några hundra år i Egypten träder Mose fram, och folket får genom honom ett löfte om att få komma till det underbara land som Gud redan hade lovat Abraham. Men för att få komma dit måste de först lämna Egypten och ge sig ut på en vandring.

Men innan det judiska folket kunde lämna Egypten blev det en dragkamp mellan det onda och goda som kulminerade i att allt förstfött i Egypten dog. Det hände

som sagt inte judarna eftersom de hade strukit blodet av ett lamm på sina dörrposter. Denna kamp mellan det onda och det goda kan vara en bild för den andliga kamp som det är om varje människa, och särskilt när hon är på väg att bli frälst från sitt slaveri under begär och synd.

Fariséernas surdeg

Judarna skulle i samband med påskan fira det osyrade brödets högtid i sju dagar. Då fick inte något jäst bröd förekomma överhuvudtaget. Vi kan se sådant bröd som en bild för villoläror som florerar i kristenheten. Jesus sa ju så här om just surdeg – som man alltså använde för att jäsa bröd:

Matt 16:11-12: " 'Akta er för fariséernas och sadducéernas surdeg.' Då förstod de att han inte talade om att akta sig för surdeg i bröd, utan för fariséernas och sadducéernas **lära**."

När vi som kristna skall börja vår vandring, då är det viktigt att vi inte har med oss villoläror i bagaget. Villoläror kan ju leda till att man går fel eller vill ta genvägar förbi öknen, som sedan visar sig vara *senvägar* som gör att man går bort sig. Villoläror kan även göra så att man vill vända tillbaka till det gamla livet i "Egypten". Det ser man ibland hos kristna som blivit allvarligt andligt utbrända i falska sammanhang. En allt för grund omvändelse kan även det leda till att man vänder tillbaka till det gamla livet, till "Egypten".

Hur ser man då till att man inte har med sig någon "surdeg" när man börjar sin vandring? Kanske man kan försöka kontrollera om det finns med i bagaget; man måste vara öppen för att man **kan** ha fått med sig villoläror i bagaget redan som nykristen. Men klarar man egentligen av att upptäcka det på egen hand? Kanske inte. Bäst är så klart att i ödmjukhet och öppenhet be Gud om hjälp med att upptäcka sådant och att bli fri från det.

Risken finns så klart även att villoläror kan drabba senare, därför är det viktigt att ha med sig Bibeln på vandringen som tillsammans med hjälp från den Helige Ande blir en vägvisare. Evangeliet är Guds inbjudan till löfteslandet och det är klokt att läsa på vad som gäller för denna inbjudan. Jag kommer till det i ett senare pass.

Farao sätter efter judarna

Sedan vet du säkert att judarna till slut fick lov att

lämna Egypten, men att faraos ändrade sig och satte efter folket med en mängd soldater. Men folket blev räddade tack vare sin vandring genom Röda havet. Det är då en bild för det kristna dopet i vatten. Faraos soldater drunknade i havet, och det kan vara en bild för att mycket av synd och skuld kan släppa taget när vi omvänt oss till Gud och i dopet bekräftat vår omvändelse till honom. Inte sällan är det så med t.ex. missbrukare, att de kan vittna om hur de blivit helt befriade när de omvänt sig helt och fullt till Jesus, till Gud.

Och kanske vi även kan se soldaterna som försökte få tag i judarna som en bild för *andemakter* som vill hålla människor kvar i Egypten. Och då är det viktigt att tänka på det som Mose sa innan de gick genom Röda havet:

2 Mos 14:13-14: "Var inte rädda! Stanna upp och bevittna **den frälsning** som Herren idag ska ge er. Så som ni ser egyptierna i dag ska ni aldrig någonsin se dem igen. **Herren ska strida för er, och ni ska hålla er stilla.**"

Det kan nog många gånger vara så, att vi i vardagen borde tänka just så här: "*Herrens skall strida för mig och jag skall vara stilla*" – istället för att kriga och kämpa själv. Så kallad "andlig krigföring" är t.ex. inte ett bibliskt begrepp.

Vandringen efter Röda havet

När judarna hade kommit torrskodda över till andra sidan av Röda havet, och de hade fått se hur faraos soldater dränktes i havet, då jublade de och sjöng en sång som i inledningen har en mening som många kristna också sjungit. Tänk dig nu att du står vid Röda havets strand, efter dopet, och sjunger detta:

2 Mos 15:2: "Herren är min starkhet och min lovsång, han blev mig till frälsning."

Allt detta dramatiska och fantastiska efter uttåget ur

Egypten kanske vi kan likna vid det underbara "uttåg" som man som nyfrälst kan få vara med om. Det är inte alla som upplever det så, men många gör det. Man kan vara helt salig när man blivit frälst, kanske under några månader och kanske några år, och man sliter tag i folk både här och där för att vittna för dem om Jesus och frälsningen.

Men efter detta underbara med Röda havet så började en betydligt torrare period för det judiska folket, och det var när deras ökenvandring började. Detta säger oss att vi inte kommer att vara kvar i det första *frälsningsruset* för evigt utan att det väntar en ökenvandring efter vår omvändelse.

Men under hela judarnas vandring så ledde Gud dem med en molnstod på dagen och med en eldstod på natten.

4 Mos 9:15-18: "På den dag då tabernaklet sattes upp täckte molnskyn tabernaklet, vittnesbördets tält... Så ofta molnskyn höjde sig från tältet bröt Israels barn upp, och på den plats där molnskyn stannade slog Israels barn läger. På Herrens befallning bröt Israels barn upp, och på Herrens befallning slog de läger. Så länge molnskyn vilade över tabernaklet låg de kvar i lägret."

Folket kunde alltså inte i förväg veta **när** det var dags att bryta upp eller **när** det var dags att slå läger. De visste inte heller **vart** de skulle gå när de bröt upp, de var helt beroende av molnstodens ledning. I det här har vi en bild för Guds Helige Ande som leder oss på *vår* vandring. Vi skall se vad Jesus sa om Anden:

Joh 4:8: "Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den är på väg. Så är det med var och en som är född av Anden."

Jag skall säga lite mer om pånyttfödelsen i ett annat pass, men med sanna kristna är det inte sällan så här, att de kan göra ganska oväntade saker då och då, och ta

beslut som i världens ögon kan verka idiotiska. Det kan t.ex. handla om att man säger upp sig från ett arbete utan att ha något nytt, men man gör det för att man upplever att Gud leder med sin "molnstod". I världens ögon är sådant helknasigt, men för en kristen som vill vandra efter Guds Andes ledning är det inte knasigt. Ibland händer det helt enkelt oväntade saker som man kan uppleva som att gå på vatten, men då fortsätter man gå i förtröstan till Gud att det är rätt.

Ganska snart efter att folket hade gått genom Röda havet kom de fram till Sinai berg där de fick ta emot lagen på stentavlor. Det är en förebild till **pingsten**, och för oss kristna så finns ju en pingsterfarenhet också, att vi kan få bli fyllda av den Helige Ande. Men mer om det längre fram.

Vår helgelse i "öknen"

Judarnas 40-åriga ökenvandring har sin motsvarighet i den vandring, den *helgelse*, som alla vi kristna måste vara med om för att det **inom oss** som står emot Gud skall dö bort under vår tid på jorden, under denna tidsålder. Alla kristna måste göra denna ökenvandring, det går alltså inte att ta någon genväg förbi öknen. Självklart blir kristnas vandring ändå olika lång beroende på när man blivit frälst och när man dör, osv. Dessa bibelverser säger väl oss något om både den lite jobbiga vandringen och om den nödvändiga helgelsen:

Heb 12:12-14: "Styrk därför kraftlösa händer och svaga knän. Gör stigarna raka för era fötter, så att den haltande foten inte går ur led utan i stället blir frisk. Sök frid med alla och helgelse, för **utan helgelse kommer ingen att se Herren**."

En öken är just en öken, men där finns så klart *oaser* att stanna till vid. Men vi blir tyvärr inte helgade genom att **ständigt** överösas av välsignelser – hur trevligt det än skulle vara. Vi kan då förstå orsaken till varför det finns så mycket som vill få oss att fly undan det obekväma, att satsa på rikedom, framgång och självförverkligande. Satan har efter vårt "dop i Röda havet" tappat kontrollen över oss, så nu försöker han locka oss till att strunta i ökenvandringen och antingen vända tillbaka till Egypten eller att försöka få oss till att ta någon slags spikrak väg, fast som går mot ett **falskt** löfteland. Faller vi för hans frestelser, då förlorar vi allt det som Gud har planerat att vi skall vinna genom att helgas. Det finns ju många läror som vill befria oss från ökenvandring, och vems syfte sådana läror och förkunnare tjänar kan man då lätt förstå.

Prövningar är en viktig del i helgelsen. Genom prövningar lär vi känna våra brister och dåliga sidor. Vi lär oss även att säga nej till sådant som inte är rätt och inte är nyttigt för oss. Och Bibeln säger att vi inte skall provas utöver vad vi orkar med. Kanske det är så att vi orkar olika mycket motgångar, men helt säkert är det även så att vi även klagar olika mycket över motgångar som vi drabbas av. När vi hamnar i motgångar och prövningar är det viktigt att inte hänge sig åt självömkan, för självömkan är definitivt ett hinder för mognad. På samma sätt är det med bitterhet. Det är bra mycket bättre att tacka Gud för att det finns en utväg som han håller öppen – även när vi inte ser den. Paulus skrev så här:

1 Kor 10:13: "Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Och Gud är trofast, han ska inte tillåta att ni frestas över er förmåga. Samtidigt med frestelsen kommer han också att ge en utväg, så att ni kan härda ut."

Det grekiska ordet för frestelse och prövning är det samma, så jag tycker nog att det är en bättre översättning att skriva "prövning" i bibelordet:

"Samtidigt med **prövningen** kommer han också att ge en utväg".

Med detta är Pass 1 slut

Hoppa vidare till Pass 2 via länken nedan:

[Till Pass 2 -->](#)

[←- Till omslagssidan](#)

/Lennart